

The book cover features a blue background with a white handprint. The handprint is positioned in the center, with the fingers spread. The text is overlaid on the handprint and background.

Ion Drăgușanul

*Opriti planeta,
ei vreau să cobor!*

Editura
PRESS BUCOVINA & COSSARIS

I

I o n D r ă g u ș a n u l

Opriti planeta, eu

& t e o 4 t d à c o d a t /

Editura
PRESS BUCOVINA & COSSARIS

Tehnoredactare computerizată: Rose Iftode
Tipar executat la POLIGRAF Suceava
decembrie 1997

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

*Ți-am adus noaptea săgetătorului
rânduiește-ți tacâmurile după codul bunelor
maniere
te vom iniția în misterele eleusine,
zice veacul vlăguit de tăcere,
Am văzut, îi răspund, am locuit umbra cuvintelor
mi-am făcut din silabe cunună de laur
mi-au pecetlui gura stelele căzătoare
cu zăvoare în formă de graur*

*când am râs mi-am exilat diminețile
mi-am incinerat memoria pe urbane altare
am violat libertatea seminței de grâu
mi-am sfășâiat cămașa de sare;
ți-am adus noaptea săgetătorului
zice veacul și se-așează la masă
bând din cupa înaltă otravă
și-ascultând cum secunda curmezișă se lasă.*

Ion Drăgușanul

*Ceasul cumpăra! la negru cu cinci heringi
afumați
disperat se agață de ora exactă
prin văzduh lunecă otrăvurile planetei
și nici o piatră nu rămâne intactă;
schimb bateria și ajung veacul din urmă
bat în obloane cu pulsul ca un nisip presurat
printre degete odată cu ultimul cântec
într-un abur pe zare-nchegai.*

*Au rămas numai pâinile mari și rotunde
ca niște oaze alungând pustietatea
călătorul are picioarele arse și ochii închiși
din nisipuri răsună înspre zări libertatea
ca un dans primitiv de nebuni pescăruși
lângă-un țărniș unde marea exultă
dărâmându-și cu migală mărgelanul
pe când șarpele stă și ascultă.*

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

J?st;ua

ofaúca&fzda

*în plină vară orașul furișându-și angoasele
de parcă și-ar regăsi veșnicia rătăcitoare,
mai e loc pentru speranță, se entuziasmează
ziarul*

*dărâmând cuibul păsării călătoare,
mai e loc, peste umeri confirmă pensionarii
cu tabieturi pierdute din necesitate, •
farmaciile își trag obloanele albe
prorocind trecerea lor în eternitate;*

*viața triumfa, jonglează cu cifre darea de seamă
îngheboșând conștiința fariseilor iubirii,
teatrele municipale își închid stagiunea
cu tragedia supraviețuirii,
restaurantele își expun goliciunea în stradă,
bisericile afișează orarul divinității solare,
după câteva milenii de luptă poporul obține
interzicerea postului din miercurea mare.*

Ion Drăgușanui

*Cineva va răspunde odată
pentru păsări, pentru struguri necoșți,
s-aruncăm cu o piatră în grauri,
s-aruncăm cu un graure-n noșți
și-apoi noștile bete și triste
să le bateți în fire de iarbă,
cineva va răspunde odată,
parcă-aud: vârsta începe să fiarbă!*

*Cineva va răspunde odată,
e firesc, e util să se-ntâmpie
și cenușa aceea și doare
și cenușa aceea și împlie,
numai graurii, graurii negri
peste cerul din scamă șifese
azi îmi cer și-mi înscriu datoria;
vârsta mea cât un pumn de cireșe!*

Opri U planeta, eu vreau să cobor'

*Filosoful de după-amiază despre fericire
confirmă;
trebuie să crezi în singurătatea cifrelor exacte
trebuie să-ți pipăi unicitatea principiilor
cu un cuțit despiciând ziua de noapte.
Turnul lui pe apusuri se lasă, se-nclină
ritmic se aud saboții filosofului de după-amiază
universul rămâne într-o siguranță ultimativă
nimeni nu mai știe piatra în ea ce visează*

*nimeni nu mai poate rosti fără să-și amanezeze
demnitatea
adevărurile ca niște păsări au încetat să mai fie
cei care au plâns spală fundația turnului cu
litere,
niciodată n-o să-mi regăsesc degetele stri-
gându-le cu numele tău, poezie!*

Ion Drăgușanul

*Deasupra brazdei ca o frontieră
între odihnă calmă și trezire
se năpustește fără veste grâul
amenințând prin jur cu nemurire
și sori zemoși întemnițați în boabe
ademeniți acolo de căldură
peste grumazul brazdei ostenite
își regăsesc fireasca lor natură*

*căci în adâncuri tainice se coace
o cosmică superbă libertate
doar când se ară câmpul cu luceferi
și se-nsămânță-n el eternitate,
doar când țăranul ostenit presoară
cu mâneca lumină peste frunte
și când cu gest de pregătire-a tainei
țăranul e asemeni unui munte.*

Oprili planeta, eu vreau să cobor!

*Nu știm despre păsări. Săgețile au intrat în
muzee
iarba cea rea trezește cenuși.
Mi-am încheiat socotelile plătind cu un graure
ca un zăvor de sânge pe uși.
Pasărea strigă. Candelii de lut
ies în văzduhuri ca o părere.
Ușa mea fierbe. Sângele meu
calm se-nfășoară-n tăcere.*

*Nu știm despre păsări, zeei barbari
încă asudă, încă mai vor
să le rămân veșnicii fără număr
doar cu un graur dator.
Pasărea mea cu prădalnică rugă
arde-n văzduh între soare și ploii:
Nu știți despre păsări - vai, oameni,
vai vouă! Măcar dacă-ați ști despre voi!*

Ion Drăgușamtl

j\$ea, ostude, A t u dea

*Se consuma pe continent cu spaima
de parcă scăpătase peste veac
același asasin cu state pline
de un nesomn și de un somn buimac,
se consuma pe continentul leneș
într-o vâscoasă parcă scufundare
și-atunci poezii, ronțâind din verbe,
scoteau țăranul nostru din uitare,*

*dar neuitat și anonim cu nuci
prin buzunare dându-se de-a dura,
el desfăcea în fiecare piatră
câte-un izvor dezlănțuit cu gura
fără să-și scrie numele pe ghizduri,
ci doar privind de parcă-ar aștepta
un oaspete de-aiurea ca să-i spună:
Bea, omule, hai bea și dumneata!*

Opriți planeta, eu vreau să cobor'

*Nu știam nici un cuvânt, părăsisem holde/e
ca niște pustiuri suitoare,
ultimul fluture supraviețuia în închisoarea
orașului
țintuit pe un zid cu trei raze de soare:
toate runele sparte, toți copacii întorși
cu crengile atârând înspre zi,
orașul lingându-și rănilor otrăvite
între nepăsare și a nici nu mai fi:*

*ultimul cântec mă lăsase în port,
nu-i nimic - îmi răspund la-ntrebarea nepusă,
pasărea doar odihnișe în mine
până în clipa când căzuse răpusă
(despre valori minte leneș ziarul.
o tăcere imensă pune gheara pe guri),
noapte bună, iubito, plec din lacrima ta.
nu mai ai ce povară să clintești, să înduri!*

Ion Drăgușamil

Zodiacuri

*In cămara strâmtă bardul obosit
pătimaș dezleagă încă zodiacul
(s-a aprins sub geamuri și s-a stâns sub geamuri
ca o lumânare-ngălbenită veacul!),
înjurăm năprasnic și-adormim cuminți
pași desculți și taine lipăiesc pe dale,
povestesc cum bardul cată-n zodiacuri,
iar povestea asta-mi pare-a dumitale:*

*pace vouă, oameni!, prind puteri să spun
bântuind noptatic liniștita noapte.
Parcă-aud tăcerea, parcă-aud prin ea
blânda pârguire-a fructelor necoapte,
pace vouă, oameni! parcă prind puteri
parcă vin în frunze dintr-o rădăcină,
bardul răscolește încă zodiacuri,
liniștea-i adâncă, pacea e deplină!*

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

*Vouă deci, știutorii de moarte,
mă destăinui de-o vreme încoace,
hai întindeți masa tăcerii
și veniți împrejur spre a tăce:
ieri am spar un pahar plin cu vin
peste nori ciob cu ciob cioburind,
eram deal cu cămașa pe cer
atârând, chiar așa - atârând*

*și de ieri mă tot mustru cu mine
ceru-i ud cioburos cioburat
și-l respir ca pe-un plâns al altui
ca să stau cu tăcerea la sfat.*

Ion Drăgușamd

Călcâiul de fier

*Nu mă mai .sint torturat de-ndoieli
din clipa în care am încetat să mai sper,
călcâiul de fier se aude ritmând
poemele zilei pe cer,
angoasele sunt niște stâlpi de-nchinare
și țările par un altar generos,
dar se moare cu zile ca-n solemne ospicii
căci rămâne deschisă numai ușa dindos*

*și statui/e zac în ciudate mormane,
ce-i distrus nu mai știm să clădim,
stăm pe-un cuib interzis, găunos,
și-am uitat să trăim
și se văd fumegând coșuri negre-n văzduh
energii fără frâu se aud în adânc:
stau pe-o piatră cu capul în mâini
doar respir, doar mănânc.
nu mă mai simt torturat de-ntrebări și răspunsuri
și nici de .speranță înspre ziuă cuprins.
Planeta-i un ghem de latente explozii
și eu mă și știu aprioric învins.*

= = = = = 1 6

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

Indiferenții

*Cavalerii apocalipsei, indiferenții
ca niște cari devorând sățioase secunde,
siesta ține câteva mișcătoare veacuri,
pasărea lor în văzduh se ascunde,
sângele lor fără puls se dilată
ca o plasmă niciodată în pietre închisă,
diminețile sunt uriașe baroase
țintuind cu migală ușa lor interzisă,*

*stau cu obloanele trase cavaleii apocalipsei
cu vorbele zăvorâte, cu sentimentele în dulce
uitare,
uriași cu picioare de nisip și de alge,
pasărea lor nu mai știe să zboare
stelele lor au rămas în uimire
spațiul ti soarbe goliți de intenții
nici blestemul nu se prinde de ei,
cavalerii apocalipsei, indiferenții.*

Ion Drăgușanul

doua

afioca/qada

*Spune-se cum că-au fost zei care-au plâns
înfașurându-l în spaime și ape
rătăcindu-l printre lucruri zidite și spații
numai cuvântul să nu-l poată încape
apoi i-au și spus ceilalți zei cu cinism
că le-a fost imposibil pe de-a-ntregul să-i facă
nerămânându-i decât să se înregimenteze
în istorie și să tacă.*

*Ce-ți mai trebuie, i-au zis zeii,
stăpânești peste natura fierbinte și bună
inima ta-i un opaiț de lut,
trăiți fericiți împreună!
încă se spune ca și zeii au plâns
chiar și acei ce-au dat frâu liber urii
când au privit înspre omul creind
inconștient răzbunarea naturii.*

Oprii planeta, eu vreau să cobor'

*Pliante de călătorie și calendarele cu morți.
Mă cert cu vârsta. Prin odaie
ruleta fumegă cu franjuri
de bronzuri prefăcuțe-n ploaie
de cearcăne schimbale-n nouri
in ceasul nostru cu pendulă
mimând cadența încrunțată
a nu știu cărei moleculă.*

*Din robinet lichidul scapă
șuvoi de țipete. Mi-e frică
sint cum un fel de jluier sacru
zvâcni agale din aripă
deasupra norilor de piatră
înfățișați ca un catarg
de care mult prea ostenite
mașinile de scris se sparg*

*ca niște idoli vegetali
ca îngerii de clorofilă
întemnițați în alte fructe
cu nonșalanță infantilă
de anotimpuri iluzorii
de-a lungul fiecărui veac.
Și doar in ceasul cu pendulă
se-aud duminicile: tac.*

= = = = = 1 9 -

ton Drăgușamil

*Când să mă nasc? stau acum și mă-ntreb
noaptea se-așează în mine și tace
tu te-nfașori într-un cerc de nisip
steaua de sus într-un fruct se desface:
șapte poeți despre uși au tot scris
și-au rămas lumânări aprinse pe masă
mirele intră-n odaie flămând
ca-ntr-un cerc de nisip, dar ce-ți pasă,*

*tu nu-l vezi, nu-l auzi, te pietrifice și taci
preotul casei prinprejuru-fî presoară
frunzele zilei ca pe mătăanii
ca să știi că-am murit decuseară,
iată-mă zbor peste lume rotund
(iarăși te mint, simt că altfel nu-i chip)
golul rămas se apleacă spre cer
ca un cerc uriaș de nisip.*

Oprili planeta, eu vreau să cobor¹

0 £&caf20te

*Cu hainele lui monstruos colorate
trece anotimpul șchiopătând prin păduri,
nimeni nu-și mai amintește nimic
toți lunecăm în superbe trăsuri
spre viitorul cel de veacuri promis
și de religii, și de tirani,
dar ca pedeapsă cade-ntrebarea:
Cui ii mai suntem contemporani?*

*Cine întreabă? mușcă zăvorul
blestemând încăperea cu maci
zidurile se îmbolnăvesc de fragilitate
tabloul cel vechi strigă: Taci,
nu întreba de-ai uitat de răspunsuri
linge-ți rănilor, vindecă, speră!
Și dintr-odată se face o pată
liniștea casei, și ea efemeră.*

Ion Drăgușanțil

*Și vânători de zimbri mai tropotesc prin piatră
cu tălpe desculțe desferecând lumina
în lemnul de sub Obcini un corn de vânătoare
măsoară anotimpul târziu în Bucovina
și eu îmi pun pe masă un verb cu nări flămânde
ca să cuprindă spațiul din jur și să-l frământa
când zidurile mele cu vânători de zimbri
din pagini colbuite se pregătesc să cânte;*

*și vânători de zimbri mai poposesc în mine
doar fluierândfrunzișul sălbatic printre brazi
când pregătesc poemul cu palmele și dalta
cioplindu-l în substanța prezentului, în azi
și când ca o sămânță îmi mai descopăr vârsta
în spunere firească, în poezie gravă
când știu că o să junghee zăpezile cu pleoapa
ca să-mi găsesc odihna în palma ta, Suceavă;*

*când știu că sunt un cântec dezlănțuit, când știu
că o să vindec veacul cu ierburi de acasă,
doar voi nu știți, prieteni, că-n fiecare noapte
eu mai invit legende și basmele la masă,*

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

*doar voi nu știți, prieteni, prin carnea mea cum
trec
năprasnice galopuri de cai și de lumină,
eu sunt contemporanul din voi și vă aștept
in mărul meu de aur, superba Bucovină.*

Ion Drăgușanul

Clipa de după

*Prea repede am pășit în singurătate
aripile atârnă ca niște crengi după trăsnet
inima mi s-a scurs prin odaia înaltă
ultimul verb a crăpat într-un plesnet
de bici biciunind până hăt, uriaș
și-a rămas pe pământ ca o coajă de nucă.
încep să orbesc de atâta singurătate
fiecare se duce pe unde apucă*

*n-am de ales, nu-mi mai simt degetele
pleoapele par niște candeli păgâne
încălțările zac în ungher cu uneltele
dar mâine? mă-ntreb și-mi răspund; Care
mâine?*

*Toate livezile își surpă singurătatea
poemele se întorc în mașina de scris
îngerii își mai caută fructul mâniei
îndelung așteptându-l, dar copacu-i ucis.*

Oprîi planeta, eu vreau să cobor'

Zăvoare

*Năzuim, da-s zăvoarele trase
întrebările poartă blestemul tăcerii
gustul mierii e ca o vocală
prelinsă pe liniștea serii
ou într-un cuib de neliniști uitat
(fără fisură-i coaja rapace!)
parcă-l și porți peste umeri stigher
altfel în liniști nu te-ai preface:*

*cei care dorm. care poartă povara
cutremurată a somnului lin
ți-au mutilat tinerețea-n ziare
căci te-ai născut și tu cu-un destin,
altfel orașul nu le-ar cuprinde
in dărâmări și-n urcușuri spre cer
fară să simtă cum respirarea
ți se preface în gheară de fier:*

*o, cetățean al planetei bolnave,
tras e zăvorul și te-a durut
încât tu fluieri larmele nopții
ca pe un cântec aproape știut!*

*Să vă spun despre zei și tirani blestemați:
cărui mare pocnește pe cer, strașnice roți
torturând vietăți de curând nenăscute
duc spre nemargine spaima și toți
în genunchi înspre zei și tirani, înspre zi,
ca fiarele cată și speră
guri de lupi cu gâttelele arse
mușcă liniștea lor efemeră*

*încât cerul e plin și de roți și de guri
și de stâlpi și de cruci și de lanțuri - poveri
pentru veacul întors cu mânie spre sine
și pășind dobitocul spre ieri,
de ce taci? de ce tac? îmi aud sentimentele
ca niște cioburi - n-a rămas măcar unul întreg,
în zadar îmi vorbești despre om, libertate,
înțelegi? nu-nțeleg! înțelegi? înțeleg...*

Opriți piartela, eu vreau să cobor!

*E-atât de greu să nu aștepti pe nimeni
deși te știi departe așteptat
să nu mai duci poveri pentru oște
să nu-ți mai vindecii ochii cu un sat
să nu tresari când se aud la ușă
firavii pași trecând întâmplător
și să privești mereu aceiași fluturi
crescând ca o rugină pe covor,*

*e-atât de greu să nu-ți găsești poemul
printre tăceri de firea ta impuse
să-ți cenzurezi mereu de unul singur
cuvintele ce nu se iasă spuse
să nu-ți mai cauți chipul în oglindă
ci-ncrezător în oameni și-n destin
să recunoști cu temătoare simțuri
că te-aifăcut ocaș într-un străin.*

Ion Drăgțișanul

f a d e t a t d d

*Păreau un braț incendiat anume
sau steaua mea mijind la scăpătat
și-n fond jertfeau în stranii ritualuri
o carte cu un zimbru-ncătușat
și presurau deasupra mea cenușa
și sângele atâtor lungi războaie
eram un jilț pe care sta călăul
hrănindu-se buimac cu măruntaie*

*și-ngenuncheau cenușile-n rigole,
iar dimineți cu soarele-n călcâi
se vindecau când își puneau cu grijă
aceleași ierbi de leac sub căpătâi,
cu lăcomie respira orașul
prin fiecare geam deschis spre zare
copacii câți nu au avut ferestre
și-au bandajat amiezile-n ziare*

*nu-mi încăpeau iubirile-n cuvinte
și mă frigeau cu tălpile fierbinți
căci eram jilț pe care sta călăul
scobindu-se cu-un fir de iarbă-n dinți.*

Opriți planeta, eu vreau să cobor'

*într-un vagon înalt de clasa doua
ningea frumos și-nfricoșam zăpezi
eram o ciută limpede și calmă
și mă-mbrăcam cu boturi reci de iezi
dormeam pustiu și-ntunecat pe șine
fără să-mi pese că ninge cu zimți
treceau fiare prin vagonul nostru
și desfăceam câmpiile în dinți*

*țineam frumos biletul subsuoară
copaci subțiri mă îndemnau la drum
serveam timid cu apă minerală
de-o veșnicie caii mei de fum,
într-un vagon înalt de clasa doua
cu uși glisante, temerari bărboși
se odihneau pe vin ca într-o criptă
striviți de caii limpezi și frumoși.*

Ion Drdusanul.

*Omenirea pășește încet în uimire
îmbrăcând cămașa singurătății în doi
ca niște gratii între sine și arbori
încă se vântură câte-un verb de apoi
plantele tac să-și ascundă trădarea
păduri/e mute se întorc în cenuși
graurii cad într-un țipăt sălbatic
trăgând zăvorul de neliniști pe uși:*

*cine mai ține calendarul la zi
sângerează sub pași doar secunde crăpate
cântecele sunt niște punți prăbușite
nici o corabie - spre eternitate,
nici o aripă să mai scrie pe cer
spații spre care să tinzi, să aspiți
lespede grea pare luna și iată
omenirea pășește încet în uimiri:*

*hai să plecăm, pune-ți vălul și hai
drumul e lung și trece prin munte
(toate iubitele par în amurg*

Opriți planeta, eu vreau să cobor'

*stânci aplecate pe zăre cărunte)
mai avem o povară, încă-un nescris
or să-l păstreze-o vreme pădurile
până în veacul în care planeta
o să-și adoarmă toate cenzurile!*

Ion Drăgușanul

*Mestecenii cu sfârcuri crude
ca niște candeli de mătăasă
sunt invitații mei, prieteni,
in noaptea fiarelor la masă
(vor sta în jilțuri de aramă
sub ugerul luminii proaspăt
și ca să uit ca la o pândă
voi spune basmul de la capăt)*

*vom bea din cupele-mpietrite
căldura verde ca o fiere
mizând pe negru la ruletă
iubiri sălbatice, durere
(sub coaja grea ca o ninsoare
pierdută leneș prin palate
o să-mi înfașur peste cântec
nedreapta mea singurătate)*

*și odihnind lângă mesteceni
ca lângă țevile de armă
voi împușca în atmosferă*

: Opriți planeta, eu vreau să cobor!

*tot cu semnale de alarmă
din veacul ca o violență
cu zilele tumefiate
în care cărțile planetei
pășesc cu tălpi însângerate.*

Ion Drăgusanul

0 C*004\$fd10 C0*

*Ca o creangă pe cer
mâinile întinse una lângă cealaltă
peste sat sărbătoarea de iarnă
cerne lin o tăcere înaltă;
odihnească' Se numai copacii
numai stâncile aspru-ncleștate
numai apa ce trage zăvorul
de înghețuri pe eternitate*

*odihnească-se mâinile tale
cu mireasmă de grâu și țărână,
respirația calmă a verbelor
încolțind uriașe-n lumină!
Peste sat sărbătoarea de iarnă
s-a cuprins ca un nimb princiara
și îmi aflu uimit rădăcinile
vindecate-n adâncuri cu țară.*

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

*Scrâșnește piatra și scrâșnește iarba
de parcă universul s-ar desface,
bunicu-mi zice: Chiar de la geneză
n-am apucat măcar o zi de pace!
și-aud scrâșnind din cercuri și copacii
Și mi se face spaimă de copaci
și-adorm cu fruntea grea pe patul puștii
fără să-ntreb în sinea mea: ce faci,
de ce nu dormi cât te veghează iarba
chiar dacă-n iarba ei încrâncenată
își sună peste vânturi fără tihnă
din clorofila arsă și mușcată?*

*Bunicu-mi zice: Chiar de la geneză...
și-Și părăsește spusa într-aiurea
căci l-au cuprins în cercul lor copacii
și el se duce-n ceață cu pădurea
cea tropotind cu sevele pe zare
și dintr-odată liniște se face
de parcă-i scris cu-ncremenite cercuri:
Chiar azi va fi întâia zi de pace!*

Ion Drăgușamtl

*E prea departe, zice cântărețul,
numai cu mâinile ai putea răzbate
(și-atunci adorm cu coatele pe cer
și te visez în tihnă libertate),
jur-împrejur găngăni de metal
și scrâșnet de pădure somnoroasă
(și din ascuns mi-aud copilăria
cum se închide să viseze-n casă)*

*e prea departe, zice cântărețul,
și-iprea târziu, ne-a mai scăpat o clipă
(unde-ai fugit și tu, copilărie,
să retrăiești nemărginirea-n pripă?)
gonește veacul sângerând din glezne
și alergăm și noi deopotrivă
uitând să mai strigăm copilăria
din vârsta noastră tot mai impulsivă,*

*e prea departe, zice cântărețul
cel ce adoarme sub castani în floare
și își rotește inima pe cer
cu gest cuprinzător de închinare:
ce-țipasă ție, cântăreț nebun,
că prin odaia mea cu flori furate
eu îmi aud mereu copilăria
sorbind o clipă din eternitate?*

• *Opriți planeta, eu vreau să cobor!*

*Poți supraviețui, mi-au zis numindu-mă sortator
de etichete,
trebuie să cunoști câteva reguli elementare
cum ar fi data la care-ți cumperi cartofii
prețul săpunului data în care cade miercurea
mare
de altfel primești gratuită cătușa xxfratâ*
o să te roadă un timp după ttingtfl și de casări
dar nu-ți pese sufletul tău a prins să slăbească
și pare o șină rătăcită pe zări:*

*poți supraviețui, mi-au zis numindu-mă sortator
de etichete,
ți s-a rezervat chiar și o soartă aparte
vei locui pe planetă numai între orele
evenimentelor cosmice. .
până primi-vei grațierea prin moartei*

fon Drăgusanul • i • • • ii

A/epudfotâ de castde/t

*Vorbeau frumos și conștienți de asta
treceau pe străzi ca niște zei ciopliți
și fluturi mari li se uscau pe pleoape
și ei erau aproape fericiți
Și n-aveam vreme pentru ei vreodată
și n-aveam umbră umbra pentru ei
se închinau în m și nu ce alcoove
nici nuștiucărora enigmatici zei,*

*Îi întâlneam și nu-i putem atinge
dar erau blânzi și-aproape ireali
li se scurgea prin trup același sânge
și respirau și se purtau normal
n-aveam cum ști pe care drum s-or duce
și n-aveam voie-n drumul lor să scape
și-atunci de ce să-i mai aștept aiurea
când nu îi pot întâmpina la capăt?*

*sunt prea tăinatici toți și parcă sunt
ca niște reci anunțuri mortuare
i-aș compara cu aburul cu fumul
câlcând cenușa proaspătă-n picioare
i-aș compara cu peștii cu pădurea
și cu uscatul și cu marea tristă
dar sunt atât de uriași de amplii
încât mă tem ba cred că nu există!*

===== 38

Opriți planeta, eu vreau să coborî

*Grătar improvizat - ospăț cu gratii
ia rădăcina ierbii pârjolite
pe care frigem halcile de lună
înfipte-n sângeroasele cuțite
iubitele șezând pe pirosteie
cu buze unșuroase scapă verbe
în timp ce ascultăm aceeași iarbă
în care câte-o pasăre mai fierbe*

*și câte-un cerb îți vindecă genunchii
ca să sfârșească mâine pe grătar
Și-abia târziu în stoarsa atmosferă
va exploda năprasnic un pândar
încărunțit de-aceeași foame parcă
și-ngheboșat cumva de-aceeași sete
dar presurându-și palmele-năsprite
ca pe-o cenușă limpede prin plete.*

*Ieri noapte a nins prin oraș,
fiecare copac s-a-nvelit în ninsoare.
Secolul, îmbrăcând singurătatea
ca pe-o cămașă de sare,
cu sania trasă din vreme ia scară,
năvălește cu chiote-n stradă.
Numai rănilile conspiră-n lăuntru
de secol cântând prin zăpadă:
hei-hei, leri-i Ier prin odaie colindă
și ninsorile cresc chiuind în oglindă,
steaua mea urcă sus într-o stea tremurândă
decupată cu săniile în ninsoare plăpândă,
hei-hei, leri-i Ier
pân' la cer!*

*Pân' la cer ieri a nins peste câmp,
strașnică iarnă - spun bunicii prin casă,
după război iarna cade pe lume
în ninsoare adâncă, nervoasă,
fructele-ncep prin cămări să transpire,
fânulfumegă-n grafi ^i-ntre timp
noi om sta la o oală vin,
pân' la cer ieri a nins peste câmp:*

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

*hei-hei, leri-i Ier peste câmp se rășfață,
creanga-ncinge buimacă o armură de gheață,
steaua mea urcă sus și în ceață se-nceață
și cu ceața-i din juru-i mi s-așterne pe față,
hei-hei, leri-i Ier
cu opinca de fier!*

*Cu opinca de fier calcă iarna pe sat,
crâncenă iarnă, spun bunicii, mai an
scormoneam încrunțați prin ninsori sângeroase,
și-atunci vinul înalță caier alb spre tavan;
parcă-ți vine să-ți scuturi câte-o iarnă din plete,
parcă-ți vine să-ți pui cușma cea de la nuntă
și să pleci peste câmp mai aproape de grâu,
spun bunicii cântând și se-ncruntă:
hei-hei, leri-i Ier cât ești tânăr și bun,
uită-n oala cu vin câte griji te răpun,
steaua ta urcă sus ca o floare de prun
sau cais sau cireș pe o gură de tun,
hei-hei, leri-i Ier
pân' la cer
pân' la cer...*

*Ospăț târziu cu candel i de mătase
și cu brocarturi roșii peste mese
la care dorm în somnuri princiare
figurile din cartea mea alese,
până în zori desigur o voi scrie
pe tălpile femeii somnoroase
și-apoi murind voi fluiera cuvinte
prin galerii de carii și prin oase,*

*încă e timp să mai visăm corăbii,
oceanele de jad ce le susțin,
dar mâine-n zori vor bea și însetații
cu palmele fuioare de venin
și-o să-i îngrop pe toți într-un ceasornic
uitat în turn de zeei care mor
în filele cu colburi subsuoară
în cărțile cu zimbri pe cotor,*

*ce-mi pasă, Doamne, că mă nasc aiurea
cu ierbi de leac presate sub călcâie,
literatura-i damful comestibil
ce-mi urcă-n nări și-ar vrea să mai rămăie
într-un penet de îngeri, într-o stampă
prin care toți visează că există
în timp ce eu rămân tot personajul
căminului cu calmi nefamiliști?*

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

/%ade

*Am umplut cu verbe buncărele nopții
dărâmând spre stele în perdea tutunului
stau și-ascult din casă câinii cum îmi rod
cântecele scrise unul câte unul,
ar mai fi povara somnului de dus
(pasăre de pradă scursă-n încăpere)
dar privesc spre steaua vârstei clătînând
pe când mâna scrie veșted pe tăcere:*

*n-am nimic a-ți spune mitul s-a-ntrerupt
trenurile taie panglici cenușii
mai flămânzi trec câinii nopții-amușinând
și orașu-mi țipă vânător sub călcâi
și de-odată tropii prind a se-nmuiți
învelind hârtia lacomă-n mătase
nopțile planetei zornăie de pești
peste care cântul zvârle niște plase.*

ion Drăgușanul

*S-au văzut anume semne în moartea
neguțătorului
viitoru-i nesigur comunicatele spațiale
întrezăresc o ciudată renaștere
fiecare om repetând umbra tălpilor sale:
s-ar putea să urme.condamnarea ia viață
deja se studiază tumba întoarcerea saltul
spirala târâtul fraza-ndelung chibzuită
grimasa și chipul întors dintr-un altul:*

*toate orașele și-au stors bulevardele
și-aburesc de tristeți până hăt până hăt
femeile de serviciu zămăluiesc bolta-n albastru
casele de modă lansează stilul priviți-îndărăt,
sunt anume semne în moartea neguțătorului
pe care numai orbii le pot descifra cu fervoare,
omenirea refuză să se-mbolnăvească de speranță
așteptând apocalipsa ca pe-o salvare.*

Opriți planeta, eu vreau să cobor

*Astăzi voi pleca din nou în munți
sus pe creastă zac niște mormite
sunt eroii marelui măcel
dar pe cruci nu s-au cioplit cuvinte
le-a-nălțat în grabă un bătrân
dintr-un sat cu candeli și cu cetini
care urcă uneori în munți
să discute-n taină cu prieteni
și-i văd calul ciolănos păscând
respirarea vremilor amară
(cei răpuși acolo pentru patrii
vor rămâne veșnic fără țară)
mai spre culmi pichetele subțiri
se ascund pe boltă de păduri
și ostașii vii ai două nații
se privesc ades ca niște furi
iar bătrănu-ncalecă și pleacă
într-un trap mărunt parcă să-l numeri
și pe zarea limpede el pare
că ar ține-o graniță pe umeri:
și-atunci vin și ploi fără prihană
munții-ncep în ei să se închidă
și-auzi trenul chiuind spre tine:
astăzi pleci în munți, efemeridă!*

Ion Drăgușanu!

Ofritâjtz/cmefe, e u v t e a u

daco/v/*

*Mi se desface cobza grea în ierburi
decapitând și-ngenunchind înfrântă
țărâna are gura-nsângerată
și fulgeră cuvintele și cântă
până la tălpi mă-ncenușez albastru
amanetând în veac singurătate
și-mi urcă-n brațe umedă țărâna
cât încă-mi reazăm tâmplele pe coate:*

*femei schițate pe un zid de cretă
m-ademenesc năprasnic și m-alungă
pe bulevardul care nu mă-ncape
câte-o iubire leneșă mă-ndungă
și-mi neguțez cuminte tinerețea
prin piețele cu rame cenușii
încă mai ard dezlănțuiți pândarii
prin vulpile de bitum și prin vii:*

*femei subțiri cu gura ca o crimă
pe un tăiș sau pe un plumb fierbinte*

Opriți planeta, eu vreau să cobor'

*îmi risca la ruletă tinerețea
furată violent dintre cuvinte
nu protestez timid în piața mare
printre eroii vârstei nu mă număr
sunt o fiară parcă hăituită
cu-o unghie de plumb infiptă-n umăr:*

*nu maiucid provincial amante
nu mai vânez ninsori pentru ospete
în abatorul mondial, prieteni,
se junghie și scurta-mi tinerețe
și-ncenușat și parcă fără mine
dau filele absente mai departe
pot să-mi păstrez nesăbuita-mi vârstă
doar cetluind-o singular pe moarte:*

*și mă mai dor poemele nescrise
din tălpile desculțe până-n creștet
în abatorul mondial, prieteni,
se junghie cu fier îngust și veșted
ca să rămân încă o vreme tânăr
străfulgerat de liniște și dor
ca să vă strig târziu la miezul nopții:
*Opriți planeta, eu vreau să cobor!**

Ion Drăgusanul

*Am întâlnit în drum mesteceni negri
și-am înjurat în preajma lor și-am plâns:
există-un dumnezeu în atmosferă
dar se complăce-n starea lui de stâns
chiar dacă strigi e ca și cum ai tace
chiar dacă taci cu strigătu-i tot una
deasupra lumii pasăre de pradă
își flutură aripa doar minciuna*

*și nu există cale de scăpare
dacă-ai primit osânda de-a trăi
de-a te nutri înfometat cu moarte
pentru-a nutri pe altul într-o zi
(ca să-nfelegi ce spun alege-un măr
și-nfîge-ți dinții în aroma vie
apoi te-nlreabă: oare mușcătura
câte livezi făcu să nu mai fie')*

*am întâlnit în drum mesteceni orbi
îmbolnăviți de lăcomia noastră
și m-am simțit atât de vinovat*

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

*încât am tras oblonul pe fereastră
și-am devenit o temniță plăpândă
în care m-am închis cu disperare
căci de există-un dumnezeu deasupra
nu suntem vrednici să-i cerșim iertare,*

*dar oare noi cei ce trăim prin moarte
că-așa am fost ia viață condamnați
vom ispăși și-această ispășire
de parcă-am fi de nașteri vinovați?*

lok Drăgușamii

*Fereastra spartă în hotel, tabloul
cu încă-un mit așteaptă sufocând
tăcerea ca un bumerang și doar fereastra
se mai aude-o vreme respirând
și se revarsă căile lactee
într-un preaplin amirosind a miere,
iar undeva mașinile de scris
cu colți de criță sfârtecă tăcere*

*și le aud fără să vreau cruzimea
în noaptea asta grav închiriată
când mă-nfășor în stele căzătoare
însuflețind cenușa presurată
și le aud și blânzii semizei
ce părăsesc tabloul împreună
ca să întindă pe un deal ospăț
tăind felii din cer spuzit cu lună.*

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

J?ocuJde ustde

. istcefoe dumea

*Am întâlnit fântânile la drum
și am băut cu blândă-nfricoșare
din veșnicii și salutăm copacii
cu neasemuită resemnare:
crăpase-n două soarele, spre zări
cartofii bandajau cu verde-nchis
și dintr-odată-un ceas de libertate
să calce pământeste s-a decis:*

*să nu mă crezi, ce-ți povestesc pe drum
nici cântecul nu poate să cuprindă,
îmi regăseam imaginea pe cer
căci brazda coborâse din oglindă
și se făcuse pasăre, pădure
și fîr de iarbă și un drum uitat
la început de vremuri și de spații,
căci lumea-ncepe veșnic dintr-un sat.*

Ion Drăgușanui

2)&tdf24e po^AHdfMe p a j

*Dintr-odată-nțeleg că mă duc rostogol
dinspre gol înspre gol, și-atunci strig;
N-am trăit, am iubit și-am uitat să trăiesc,
n-am știut că trăiesc și mi-e frig,
semn, vestire că va fi să mă nasc
încă-odată și iarăși și încă,
însă cui folosește că duc
o povară în mine, o stâncă?*

*Și tu, cântec al meu blestemat
să te naști când de nașteri mă tem,
'iartă-mi șirul acesta de nașteri
obligat să le ai când te chem!*

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

*Ce-i pasă cosmosului că supraviețuiesc
arând fiecare zi obsedant repetată?
Celor două principii le prefer ziarul de seară
din odaia pe tămplă-nclăștată
când sfios povestesc despre șerpi
fiecărui obiect care stă și pândește
dansul absurd al mașinii de scris
dezamorsând singurătățile. Și firește*

*te mai strig, libertate, chiar de știu că nu ești
decât semnul cu șerpi dureros incrustat
in diminețile noastre de păsări uimite
când piatra se întoarce ca un țipăt în sat
când litera-și cântă dezrobirea și trece
vindecând respirația aștrilor copti
când numai copiii își iau libertatea
să arunce cu grauri în nopți.*

ion Drăgușamil

fa/w

*4*d*/a*fo**

*întoarcere cu urși și saltimbanci
cu maci decapitați încet pe șină,
ard vulpile prin târguri obosite,
locuitorii mușcă din lumină
și li se face-ntotdeauna somn
la ore stabilite-ntotdeauna,
pe trotuare cu mifoase tălpi
se furișă cu liniștea minciuna,*

*prin parcuri se despică doi amanți
mereu ei doi cu-aceleași declarații
și nu observă nimeni din oraș
cum se prelinge trenul orb prin stații,
doar pe estrade nalte muzicanți
cântând pentru decorul existent
mai sugerează că se și trăiește
din când în când pe vechiul continent.*

• *Opriți planeta, eu vreau să cobor!*

*Imposibil să te poți cunoaște
plouă mult prea dens, înfrigurat
clopotele zac deasupra ierbii
ca o prăbușire în păcat
lumânarea vântură cenușă
mistuită-ncet în depărtare
și te-ncolonezi printre agnostici
îmbrâncit mereu de disperare*

*te sufoci stingher printre obiecte
percepute ca o datorie,
inventezi de-atâta vreme nume
și păstrezi doar țipătul să-ți fie
eu-lui un fel de-mbrăcămintă,
după caz, sau doar un fel de drum.
Din oraș se-nalță peste lume
teama ca o pasăre de fum.*

t u n c&tdtt

*Pesie fila nescrisă; numai tu și cireșul
stoluri de grauri fumegând în neștire
și mașina de scris prin văzduh presurând
sufletul tău ca un abur subțire,
creanga freamătă vie și-o auzi respirând
tot în sângele tău ca o taină mocnindă
în aidome nopți, tot de veghe răpus,
din cireșul amar cineva te colindă
cineva îți vorbește, calcă iarba nervoasă
într-un dans ca un țipăt al ierbii:*

*pune ordine-n file, pregătește-ți cuvintele,
îmblânzește cireșul - noaptea asta vin cerbii!*

Opriți planeta, eu vreau să cobor'

*Să fii
șoptise-n barbă filosoful
și își proptise palmele pe cer
iar degetele lui în prelungire
păreau că-s niște gratii lungi de fier.
Când și-a aprins într-un târziu țișara
i se-nâsprise chipul alb la foc
și eu am priceput că existența
pe care mi-o prezice e un joc,*

*el desfăcea filosofos semințe
(era o-ncetineală-n orice gest!)
flămând mușca cu dinții din semințe
și eu mă întrebam despre acest
și pătimaș și vlăguit de sine
bătrân bolnav cu ochi atât de goi
de-o să-și găsească-ntr-un târziu odihnă
în neodihna scursă peste noi*

*și mi-a fost milă sfântă și blajină
și-abia m-am abținut să nu i-o spun
când i-am întins vreo câteva monede
să aibă filosoful de tutun.*

Ion Drăgusanul

*mi-a mulțumit și-a dispărut pe dată
să~și spete chipul, palmele - ei bine,
de-abia s-a aplecat ușor spre apă
și apa oglindea ceva din mine!*

Opriți planeta, eu vreau să cobor!

*Ieri noapte am fost numit paznic al temniței
mi s-a încredințat felinarul și trei crengi de
măslin:*

*Du-te și mâmuiește harapnicul verbelor,
se aude sentința numită destin;
prin oraș trecătorii umblă desculți
nici nu simte ceasornicul că-i atâta mișcare
secundele zac pe marginea prăpastiei
așteptând căderea în mare*

*și-atunci vin cu lumina și cu crengile-n mâini
și privind omenirea îngrozită în față
spun cu glas de străin: Oameni buni,
asta-i clipa condamnării la viață!*

*Străzile ademenesc ramuri cu flori
telefoanele au căzut în muțenie
gunoierii orașului petrec până târziu
sorbind din sălbatec rachi
libertate, credinți, slobozenie,
felinarele sparte ca o rană prelinsă
peste verde se-aud hohotind
telefoanele tac, dureros gunoierii
trag oblonul țintat cu-ntuneric al serii
și încep disperați un colind.*

*Iau ziarul în mână și îi plâng
pe cei morți de curând prin oraș
telefoanele trec în liņtoli albastre
gunoierii înalta doar un cântec spre astre,
dar și uântect'i sumbru și laș,
iar în lacrima mea ca un semn blestemat
pasărea urcă. mă sufoc de smerenie,
cât un veac urcă pasărea mea și despică
mai presus de curaj și de frică
libertate, credinți, slobozenie.*

Opriți planeta, eu vreau să cobor.'

C u p r i n s

<i>Noaptea săgetătorului.....</i>	<i>5</i>
<i>Anul șarpe/ui.....</i>	<i>6</i>
<i>întâia apocalipsă.....</i>	<i>7</i>
<i>Cât un pumn de cireșe.....</i>	<i>8</i>
<i>Filosoful de după-amiază.....</i>	<i>9</i>
<i>Deasupra brazdei.....</i>	<i>10</i>
<i>Cântec totemic.....</i>	<i>H</i>
<i>Bea, omule, hai bea și dumneata!.....</i>	<i>12</i>
<i>Runele.....</i>	<i>13</i>
<i>Zodiacuri.....</i>	<i>14</i>
<i>Cu cămașa pe cer.....</i>	<i>15</i>
<i>Călcâiul de fier.....</i>	<i>16</i>
<i>Indiferenții.....</i>	<i>^</i>
<i>A doua apocalipsă.....</i>	<i>18</i>
<i>Timpul probabil.....</i>	<i>19</i>
<i>Cercul de nisip.....</i>	<i>20</i>
<i>O încăpere.....</i>	<i>21</i>
<i>Cântec.....</i>	<i>22</i>
<i>Clipa de după.....</i>	<i>24</i>
<i>Zăvoare.....</i>	<i>25</i>
<i>împăcarea cu lumea.....</i>	<i>26</i>
<i>Schiță cu ocaș.....</i>	<i>27</i>
<i>Un fir de iarbă.....</i>	<i>28</i>
<i>Călătorie cu trenul.....</i>	<i>29</i>
<i>Jurnal păgân.....</i>	<i>30</i>

Ion Drăgușanui

<i>Un veac de violență.....</i>	<i>32</i>
<i>O creangă pe cer.....</i>	<i>34</i>
<i>Elegie.....</i>	<i>35</i>
<i>Târziu.....</i>	<i>36</i>
<i>Ofertă de viață.....</i>	<i>37</i>
<i>Negustorii de candeli.....</i>	<i>38</i>
<i>Fapt divers.....</i>	<i>39</i>
<i>Leru-iler.....</i>	<i>40</i>
<i>Căminul de nefamiliști.....</i>	<i>42</i>
<i>Plase.....</i>	<i>43</i>
<i>Moartea neguțătorului.....</i>	<i>44</i>
<i>Cruci.....</i>	<i>45</i>
<i>Opriți planeta, eu vreau să cobor!.....</i>	<i>46</i>
<i>Nutriți cu moarte.....</i>	<i>48</i>
<i>Cina cea de taină.....</i>	<i>50</i>
<i>Locul de unde începe lumea.....</i>	<i>51</i>
<i>Dinspre gol înspre gol.....</i>	<i>52</i>
<i>A doua zi.....</i>	<i>53</i>
<i>Întoarcerea fiului risipitor.....</i>	<i>54</i>
<i>Cel fără nume.....</i>	<i>55</i>
<i>Noaptea asta vin cerbii.....</i>	<i>56</i>
<i>Cu palmele pe cer.....</i>	<i>57</i>
<i>Paznicul temniței.....</i>	<i>59</i>
<i>Gunoierii orașului.....</i>	<i>60</i>

ISBN - 973 - 97117 - 1 - 5